

וכך יש לדרוש פסוק זה: **דכתיב**, "ואם האכל יאכל" – **בשתי אכילות הכתוב מדבר**. והיינו שתי מחשבות הפוסלות ולא אכילות ממש, **אחד** שחישב על **אכילת אדם** שתהיה למחר, **ואחד** שחישב על **אכילת מזבח**, היינו הקטרת האימורים שתהיה למחר, ובשניהם נעשה הקרבן פיגול.

"מבשר זבח שלמיו" – הקיש הכתוב זבחים לשלמים לומר לך, **מה שלמים יש בהם מפגלין**, והיינו עבודת הדם המתירות את הבשר, אשר המחשבה בעת עשייתן היא המפגלת, ויש בהם **מתפגלין**, שהם הבשר והאימורים שנתפגלו כתוצאה ממחשבת הפסול שנעשתה בעבודה המתירתם, **אף כל יש בהם מפגלין ומתפגלין** נוהג בהם דין פיגול, להוציא מנחות כאלו המוקטרות כליל ואינן נקמצות, שאין בהן שיריים שיהיו מתפגלין מחמת מחשבת הפסול שנעשתה בעת הקמיצה המתירתם.⁽¹⁶⁾

"שלישי" – זה חוץ לזמנו.

"לא ירצה" – משמעו שהזריקה שהיא המרצה בכל קרבן, לא תהא מרצה בקרבן שחשב בו מחשבת פיגול, וללמדך שעד לזריקת הדם לא נקבע פיגול בקרבן אלא הוא תלוי ועומד, אם יורק הדם על המזבח יחול הפיגול, ואם לא יורק אלא ישפך בטל הפיגול.⁽¹⁷⁾ ודרשנו כן ממה שנאמר "לא ירצה" **שכהרצאת קרבן כשר כן הרצאת פסול – ומה הרצאת קרבן כשר אינו אלא עד שיקריבו כל מתיריו ולא מרצה לבעליו עד לאחר ארבע עבודות**

לזמנו⁽¹⁸⁾, ויהיה הדין שבחוץ למקומו חייב כרת על אכילתו משום גזירה שוה של "עון – עון", ובחוץ לזמנו לא יהא חייב כרת על אכילתו משום המיעוט של "ואוכליו"?!

ומתריצין: **מסתברא** להעמיד את הקרא **אריכא** שבפרשת צו **בחוץ לזמנו**, כיון שבפסוק זה לא נאמר כרת אלא מבקשים אנו ללמוד בו כרת על ידי **דגמר** גזירה שוה של "עון – עון" **מנותר**, וכיון **דרמי ליה** חוץ לזמנו לנותר **בו"ב** עדיף להעמיד זה בחוץ לזמנו ולא בחוץ למקומו שאינו דומה לנותר בדבר זה.

ומקשינן: מאחר שחוץ לזמנו דומה לנותר יותר מאשר חוץ למקומו, הרי **שאררבה**, יש להעמיד את הקרא **אריכא** שבפרשת צו **בחוץ למקומו**, ואת הקרא זוטא של **"שלישי" דקדושים תהיו**, שבו נאמר גם דין נותר, **בחוץ לזמנו**, כי **משום דרמי ליה** חוץ לזמנו לנותר **בו"ב**, והיה מקום לטעות וללמוד אותם זה מזה ולומר שכשם שהנותר בכרת כך גם דינו של חוץ לזמנו שיהיה בכרת, **לכך סמכיה** התורה את שניהם זה ליד זה, **וקא ממעט ליה** מ'ואוכליו ולא 'ואוכלו', לומר, שאף על פי שדומים הם אין ללומדם זה מזה אלא דווקא הנותר בכרת ולא חוץ לזמנו?!

אלא, אמר רבא: בין פסולו של חוץ למקומו ופטורו מכרת, ובין פסולו של חוץ לזמנו וחיובו בכרת, **כולהו – מקרא אריכא** שבפרשת צו, **אתיין**.

15. תמהו **התוס'** [בד"ה ואיפוך]: הרי לעיל אמרה הגמרא כי בפסוק שבפרשת שמיני נאמר "שלישי" אשר לכאורה ענינו ב"חוץ לזמנו", ורק משום אם אינו ענין ל"חוץ לזמנו" נתנהו ענין ל"חוץ למקומו", וכיון שכן הרי מסתבר כי הפסוק שבפרשת צו שהוא הראשון עוסק ב"חוץ לזמנו" כפי שנכתב בו, והפסוק שבפרשת קדושים נדרש על "חוץ למקומו" באם אינו ענין וכו', כי לא מסתבר שהפסוק שנכתב ראשון ידרש באם אינו ענין, והשני ידרש כפי שנכתב?!

16. בחידושי **מרן ר"ז הלוי** [הלכות מעילה, עמוד 102] כתב, כי דין דה שפיגול הוא רק בדבר שיש לו מתירים, אינו תנאי בהלכות פיגול שיהיה דומה לשלמים שכשם שבהם לא חל הפיגול בדבר מתיר אלא בדבר הניתר כך הדין בכל פיגול שאינו חל בדבר המתיר, אלא עיקר דינו של פיגול שצריך שיהיו לו מתירים שעל ידם יתפגל הדבר הניתר כי אין הפיגול חל אלא על ידי המתיר, ודייק דבריו מלשון הרמב"ם [הלכות פסולי המוקדשין, פרק י"ג הלכה א] שכתב שאין מתפגל אלא

17. **המשנה למלך** [הלכות פסולי המוקדשין, פרק י"ח הלכה ז'] הסתפק באוכל קודם זריקה מבשר קרבן שחישב בו מחשבת